

ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΣΤΟΥΣ ΤΑΛΙΜΠΑΝ

Αυτόν τον καιρό παρακολουθούμε άναυδοι το δράμα που εξελίσσεται στον Αφγανιστάν.

Είναι όμως καιρός να προβληματισθούμε για την Πολιτική που πρέπει να ακολουθήσουμε ως Ελλάδα για τα δικά μας και μόνο ζωτικά συμφέροντα.

Οι ΗΠΑ επενέβησαν στο Αφγανιστάν μετά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001 για να εξαρθρώσουν την AL-QAENTA και την εξάπλωση των τρομοκρατικών της χτυπημάτων ανά την υφήλιο και επί 20 χρόνια δαπάνησαν τεράστια ποσά μαζί με τους Συμμάχους τους για να εκδημοκρατίσουν την Χώρα και να την καταστήσουν ικανή να αναλάβει σε εύθετο χρόνο την δική της άμυνα και ασφάλεια απέναντι στους Ταλιμπάν, δημιουργώντας υποδομές δρόμων, αεροδρομίων, νοσοκομείων και εγκαθιστώντας τοπικές Διοικήσεις που υποστηρίζονταν από τις ΗΠΑ και τους Συμμάχους τους, από την ελίτ της Χώρας, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους το πολύ χαμηλό μορφωτικό επίπεδο του γηγενούς πληθυσμού. Θυμάμαι χαρακτηριστικά την συζήτηση που έγινε στο NATO το 2011, όταν ο Αμερικανός Διοικητής των Αεροπορικών Δυνάμεων της Καμπούλ (CSTAC), που ήταν επιφορτισμένος με την εκπαίδευση των γηγενών στην υποστήριξη των ελικοπτέρων Mi-17 που οι Αμερικανοί αγόρασαν από τους Ρώσους για να εξοπλίσουν την Αφγανική Αεροπορία, κατά την οποία μας είπε ότι ήταν εντελώς απογοητευμένος από την πρόοδο των ντόπιων που ήταν αποκαρδιωτική, γιατί το υψηλότερο επίπεδο του ανθρώπινου δυναμικού που του είχε διατεθεί, ήταν μετά βίας εκείνο της 5^{ης} Δημοτικού και το επίπεδο απουσιών τους από τις τάξεις απαγορευτικό για να τους αναθέσουν οποιοδήποτε υπεύθυνο έργο.

Αυτό λοιπόν το πολύ χαμηλό μορφωτικό επίπεδο του λαού του Αφγανιστάν ήταν και ο κυριότερος λόγος που οι όποιες μεταρρυθμίσεις επιχειρούντο, ακυρώνονταν στην πράξη, ενώ παράλληλα λόγω του χαμηλότερου μορφωτικού επιπέδου του πληθυσμού δεν υπήρχε καθόλου ηθικό του γηγενούς πληθυσμού στο να αγκαλιάσει τις μεταρρυθμίσεις σαν δικές του για το δικό του το καλό. Τούτου δοθέντος, σε συνδυασμό με τον συνεχή αποδεκατισμό του πληθυσμού από τους Ταλιμπάν και τις συνεχείς απώλειες των δυνάμεων των ΗΠΑ και των Συμμάχων τους, είχαν σαν αποτέλεσμα την διαδοχική αποχώρηση των Συμμαχικών δυνάμεων, αφήνοντας μόνον εκείνες των ΗΠΑ και της Τουρκίας να βγάλουν τα κάστανα από την φωτιά με επακόλουθο να βιώνουμε σήμερα το τρομερό αυτό δράμα όχι μόνον για τον πληθυσμό του Αφγανιστάν αλλά για ολόκληρο τον κόσμο από την ανθρωπιστική κρίση, το τεράστιο μεταναστευτικό πρόβλημα αλλά και το άγνωστο για την εδραίωση της Τρομοκρατίας διεθνώς.

Μοναδικοί κερδισμένοι είναι μόνον η Ρωσία και η Κίνα που απαλλάσσονται από την παρουσία των ΗΠΑ και των Συμμάχων τους από το μαλακό τους υπογάστριο, αλλά και η Τουρκία που επιχειρεί να επωφεληθεί από την κρίση διατυπώνοντας ότι μπορεί να αποτελέσει αξιόπιστο συνομιλητή των Ταλιμπάν ως ηγέτιδα δύναμη του Σουνιτικού Ισλάμ.

Εδώ λοιπόν γεννούνται τα ακόλουθα λογικά ερωτήματα:

A) Όταν οι ΗΠΑ και οι Σύμμαχοί τους, μετά τα τεράστια ποσά που ξόδεψαν φεύγουν κακήν-κακώς ταπεινωμένοι από τους Ταλιμπάν, μη μπορώντας να σηκώσουν το Πολιτικό Κόστος από τις εκατόμβες των θυμάτων τους, πώς είναι δυνατόν εμείς ως Ελλάδα να πιστεύουμε ότι σε μία επικείμενη κρίση με την καθ' όλα αναθεωρητική Τουρκία, δεν θα προσπαθήσουν με παρόμοιο τρόπο να σώσουν τους δικούς τους ανθρώπους σε Πρεσβεία, Προξενία και λοιπές Αμερικανικές Βάσεις και Αποστολές, αδιαφορώντας για τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα και αφήνοντάς μας μόνους μας να τα βγάλουμε πέρα;

B) Μήπως δεν υπήρχαν τεράστια γεωπολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ και των Συμμάχων τους στο Αφγανιστάν, που είναι γνωστό ότι διαθέτει εξαιρετικά πλούσιο υπέδαφος σε πολύτιμα μέταλλα, ή μήπως πιστεύουμε ότι τα γεωπολιτικά συμφέροντά τους στην Ελλάδα είναι μεγαλύτερα εκείνων του Αφγανιστάν ή της Τουρκίας;

Γ) Μήπως έχουμε ξεχάσει την στάση των ΗΠΑ στη Κυπριακή τραγωδία που συνεχίζει να εξελίσσεται εδώ και 35 χρόνια με το να κρατούν ίσες αποστάσεις μεταξύ θύτη και θύματος;

Δ) Θα μπορέσουμε να μην αποδεχθούμε προσφυγικές ροές από το Αφγανιστάν, που είναι βέβαιο ότι δεν μπορούν να φτάσουν στις ΗΠΑ λόγω Ατλαντικού Ωκεανού, αλλά είναι βέβαιο ότι θα φθάσουν στην Ευρώπη από τους Τουρκικούς εκβιασμούς;

Ε) Μήπως πρέπει να ξαναδούμε την συμφωνία με ρήτρα αμυντικής συνδρομής με την Γαλλία που είναι διατεθειμένη να μας προσφέρει φυσικά με αντίστοιχα ανταλλάγματα, επειδή τα δικά της συμφέροντα δείχνουν να ταυτίζονται με τα δικά μας, για να θωρακίσουμε την Χώρα μας από επικείμενες επιβουλές και εκβιαστικά διλήμματα που θα δεχθούμε από ΗΠΑ και ΕΕ; Και τούτο γιατί κάτι τέτοιο είναι δυνατόν να γίνει τώρα, χωρίς να χρειαστεί να περιμένουμε την άβουλη ΕΕ να αναπτύξει τις δικές της αποτρεπτικές Στρατιωτικές Δυνάμεις, η ιδέα των οποίων παρά την συνεχή επιμονή της Γαλλίας από εποχής Ντε-Γκωλ ως σήμερα, προχωρεί με βήματα χελώνας γιατί διαφωνούν οι ΗΠΑ, η Γερμανία και οι συνοδοιπόροι τους, που επ' ουδενί θέλουν να τα χαλάσουν με την Τουρκία για τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα.

Συμπερασματικά πρέπει να πεισθούμε ότι ό,τι είναι να κάνουμε, πρέπει να το κάνουμε μόνοι μας, με συμφωνίες που θα χτίσουμε με όλους εκείνους τους εταίρους που έχουν ίδια ή παραπλήσια συμφέροντα με τα δικά μας και όχι να ευελπιστούμε στην αρωγή των ΗΠΑ και εκείνων των Συμμάχων τους, που μετά την ατιμωτική στάση τους για την διεθνή τους παρουσία, σήμερα στο Αφγανιστάν, νωρίτερα στην Συρία και το Ιράκ και παλαιότερα στο Βιετνάμ, μας δείχνουν ότι «Τα Έθνη δεν έχουν σταθερούς φίλους ή εχθρούς. Έχουν μόνο σταθερά συμφέροντα» όπως είχε πει πριν από δύο περίπου αιώνες στην βουλή των Λόρδων ο Βρετανός πρωθυπουργός, Λόρδος Palmerston.

Ας προετοιμαστούμε λοιπόν όσο είναι καιρός με ενότητα για τα επικείμενα προβλήματα, στοιχιζόμενοι πίσω από την επίσημη Κυβέρνηση της Χώρας, χωρίς στείρες αντιπολιτευτικές κορώνες, για να καταρτίσουμε με διακομματική συναίνεση ένα Στρατηγικό Σχέδιο μακροημέρευσης της Πατρίδας μας, χωρίς σταδιακή αλλοίωση των χαρακτηριστικών του δικού μας λαού από δυσανάλογα μεταναστευτικά ρεύματα, προσφέροντας το επίπεδο αλληλεγγύης που μπορούμε. Παίρνοντας όμως παράδειγμα από το Αφγανιστάν και παρά το γεγονός ότι σίγουρα οι συγκρίσεις του μορφωτικού επιπέδου των δύο λαών δεν είναι συγκρίσιμες, πρέπει να επενδύσουμε στην Ολιστική Παιδεία που πρέπει να παρέχουμε στους νέους μας, ώστε να έχουν πρώτα απ' όλα υψηλό ηθικό για να σηκώσουμε όλοι μαζί το βάρος των τεράστιων προκλήσεων που πρόκειται αναμφίβολα να αντιμετωπίσουμε λόγω πτώσης του Αφγανιστάν στους Ταλιμπάν.

Υποπτέραρχος (ΜΑ) ε.α. Δημήτριος Μ. Πετρίδης (22ας ΣΜΑ, τάξη 1974)

Μηχανολόγος Μηχανικός Πανεπιστημίου Πατρών (1981)

Αεροναυπηγός Μηχανικός US NAVAL Postgraduate School (1986)

Εκπρόσωπος Ελλάδος στο Δ.Σ της NAMSA (νυν NSPA 2001-2004)

Aviation Programme Manager NATO Support & Procurement Agency (NSPA 2009-2017)

Μέλος Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδος (ΑΑΚΕ), Επιστημονικού Συλλόγου Μηχανικών Αεροπορίας (ΕΣΜΑ), Συνδέσμου Αποφοίτων Σχολής Ικάρων (ΣΑΣΙ), Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ) & Κιβωτού Ολιστικής Παιδείας Ε.Δ

Μέλος ΔΣ Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδος (ΑΑΚΕ), & Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Στρατιωτικών (ΠΟΣ)